U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **A. L.,** zastoupen JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem Hradec Králové, U Soudu 388/1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 6. 2017, č. j. 29 Az 20/2016 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Dagmar Kláskové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. OAM-465/ZA-ZA05-K01-2015. Tímto rozhodnutím žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z toho, že žalobce dne 18. 5. 2015 podal v pořadí již třetí žádost o mezinárodní ochranu, a to z opakujících se důvodů (výhrůžky od věřitele na Ukrajině, zdravotní stav žalobce, údajně trpícího epilepsií) a třetího důvodu, jímž je obava z bezpečnostní situace na Ukrajině a z nástupu do armády. Žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu dále uvedl, že se hlásí k pravoslavné církvi, od roku 1991 je členem organizace „*RUCH*“, nebyl a není trestně stíhán. Je rozvedený a do roku 2001 žil

v Černovecké oblasti na Ukrajině. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že užívá lék Keppra a doložil lékařské zprávy z roku 2014. Tvrdí také, že trpí vražednými a sebevražednými sklony. V souvislosti s bezpečnostní situací na Ukrajině a možným odvodem do armády poznamenal, že má v Doněcké oblasti příbuzné, proti kterým nechce bojovat. Jedná se o bratrance s rodinou, s nímž byl v kontaktu naposledy před dvaceti lety. Žalobce bydlí v Pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí. Má přítelkyni, která bydlí v Pardubicích, kam za ní jezdí. V obou předchozích případech se žalobce proti nepřiznání mezinárodní ochrany bránil žalobami, které byly zamítnuty. Následné kasační stížnosti byly odmítnuty pro nepřijatelnost (usnesení ze dne 8. 11. 2012, č. j. 2 Azs 22/2012 – 44, a ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28).

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu. Tvrzení o pronásledování žalobce věřiteli kvůli dluhům bylo dostatečně vypořádáno v průběhu druhého řízení o mezinárodní ochranu (krajský soud odkázal navíc na rozsudky tohoto soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 8 Azs 13/2005 – 28). Ve vztahu ke konfliktu na Ukrajině krajský soud připomněl výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016, a zprávu ČTK ze dne 2. 11. 2016 o realizaci tohoto výnosu, a zdůraznil, že žalovaný k posouzení relevance ozbrojeného konfliktu realizoval i třístupňový test ve smyslu rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68. Krajský soud konečně nepřehlédl, že veškeré souvislosti ve vztahu ke zdravotnímu stavu, jakož i rodinným a sociálním vazbám žalobce byly rovněž velmi podrobně žalovaným vypořádány.

[4] Kasační stížnost podal žalobce z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Konkrétně namítal, že krajský soud neměl pro účely posouzení naplnění podmínek mezinárodní ochrany dostatečně zjištěný aktuální stav na Ukrajině, a rovněž zdůvodnění využití možnosti ochrany ukrajinskými orgány označil za nedostatečné. V souvislosti s humanitárním azylem stěžovatel namítl, že možnost jeho odmítnutí je limitována zákazem libovůle. Vypořádání jeho rodinných a sociálních vazeb označil z obecné.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout. Zdůraznil, že krajský soud postupně vypořádal veškeré žalobcovy námitky a na závěr uvedl, že azyl nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[6] Nejvyšší správní soud především posoudil otázku přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Ve smyslu stabilizované judikatury tohoto soudu (viz například rozsudek ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39) je primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Pokud takové otázky kasační stížnost nenastoluje, nemůže svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Nelze přehlédnout, že důvody, které žalobce uplatnil ve své žádosti o mezinárodní ochranu opakovaně, byly na všech stupních posuzování vypořádány a nebyly shledány jako opodstatněné, respektive relevantní. Se souvisejícími právními otázkami se konkrétně vypořádal i tento soud v usneseních ze dne 8. 11. 2012, č. j. 2 Azs 22/2012 – 44, a ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, a to rovněž s odkazem na další vlastní rozhodnutí [otázka dostatečného zjištění skutkového stavu viz rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, a usnesení ze dne 6. 3. 2012, č. j. 8 Azs 6/2012 – 24, vyloučení soukromých osob jako původců pronásledování či vážné újmy viz rozsudek ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008 – 47, důvod udělení humanitárního azylu viz rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, problematika přezkumu rozhodnutí týkajících se humanitárního azylu viz rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, posouzení azylového významu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině viz usnesení ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4 Azs 144/2014 – 34, a ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, případně obava z nástupu do armády viz rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49].

[8] Kasační stížnosti žalobce, respektive jeho případ, tedy neobsahuje žádnou právní otázku, kterou by bylo nutno zodpovědět v zájmu sjednocování judikatury, který by odůvodnil přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud současně neshledal ani žádné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele a zakládalo by tak přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39).

[9] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (§ 60 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

[11] Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Dagmar Kláskové přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za jeden úkon právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3100 Kč, a 300 Kč náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Zástupkyně žalobce je plátkyní DPH, proto byla úhrnná částka odměny a náhrady hotových výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. navýšena o 21%. V souhrnu se tedy jedná o částku 4114 Kč, která bude zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. listopadu 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu